

Hvad er kompetenceudvikling?

Skrevet af
udviklingskonsulent
Gitte Jensen

Første fælles personalemøde efter jul og nytår er altid lidt hyggeligt. Mange giver hinanden et kram og hilser, nogle ønsker stadig godt nytår og hører hinandens historier om julens små og store udskejelser. *Hvem var det egentlig, der havde strikket lidt over 70 røde julesokker fyldt med chokolade, som lå i alles dueslag i december måned?*

I år er første fællesmøde lidt anderledes. Bordene er stillet helt ud til siden og alle stole er sat i en stor rundkreds, hvor vi kan se hinanden i øjnene.

Dét er godt – ingen tvivl om at 2017 bliver forandringernes år!

Omkring kl 14 begynder folk at indfinde sig. De bløde kontorstole, der står mellem de hårde pastelfarvede plastikstole, er igen de første der bliver optaget.

Fællesmødets program er kompetenceudvikling og videndeling. I 2016 har størstedelen af medarbejdere været på enten uddannelse, kursus eller konference. 15 uddannelser er i gang eller fuldført og 6 kurser er gennemført, og både medarbejdere og beboere har deltaget i mange forskellige konferencer rundt om i landet.

Det store spørgsmål er vel altid; hvordan kan en organisation få delt og forankret den nye viden, som ledelse og medarbejdere trækker med hjem? Hvor skal der fortælles om det, hvornår og hvordan? Og sidst men ikke mindst - hvem har egentlig lyst til at stille sig op og fortælle noget?!

Næsten ingen – og dog. For hvordan er det nu det er med organiske former, som fx dén cirkel, som vi ca. 50 medarbejdere dannede i går i det store mødelokale? Er det ikke noget med, at cirkler ikke indeholder en begyndelse eller en slutning? At man ikke kan regne ud, hvem der er i centrum - og at centrum kan flyttes, blot ved at skifte øjenkontakt?

Vi begynder med at høre om KRAP uddannelsen (Kognitiv, Ressourcefokuseret Anerkendende Pædagogik). 18 medarbejdere har deltaget, både socialfaglige medarbejdere, andre faggrupper og teamledelse. *Det var så fedt!* Begynder Annitta, som arbejder i køkkenet. *Brikkerne begynder at falde på plads*, hun løfter hånden mod hovedet og drejer rundt i cirkler. *I har min største respekt for det arbejde, som I udfører i dagligdagen.* Hun kigger rundt på kollegaerne, flere smiler tilbage.

Jeg bed mærke i vinklen på anerkendelse og hele den ressourceorienterede tilgang, siger en anden. *Dét har vi taget direkte med hjem på enheden og vi bruger det. Øvelserne, at sidde i grupper på tværs af huset, suppleres der med. Virkelig godt.*

Snakken går videre, og 4 ud af de 13 medarbejdere, der deltager på *Parkvængets interne uddannelse i teoretisk praksis*, fortæller om deres oplevelser fra uddannelsen. *Uddannelsen er godt skruet sammen. Teori om formiddagen og kobling til hverdagen og vores arbejde om eftermiddagen. Det giver mening. Jeg oplever jeg får min arbejdsindsats bekræftet, at dét arbejde vi går og gør i hverdagen er godt! Jeg får sat ord på. Vi skaber et sprog*, siger en anden.

Jeg har færdiggjort en neuro pædagogisk uddannelse i 2016, siger en medarbejder fra Vest Stuen. Det er egentlig mere et menneskesyn eller en måde at møde andre mennesker på, end det er en konkret metode. Jeg har fået rigtig meget viden om forskellige typer af sansestimuli. Et mere nuanceret indblik i, hvornår og hvorfor stimuli kan blive for meget, hvordan jeg kan være mere bevidst om beboerens selvbestemmelse og indflydelse på eget liv. Så er der selvfølgelig også den neurologiske viden, hvor sidder skaden i hjernen og hvordan påvirker skaden dét menneske, som er ramt.

Der er helt stille i det store mødelokale, folk lytter og det virker som om tiden flyver afsted at samtalen glider bemærkelsesværdig let for de kollegaer, der fortæller om deres nye viden.

Jeg selv, fortæller kort om min narrative konsulent uddannelse fra DISPUK. Om hvordan opmærksomheden på meningens- og handlingens landskab har været en øjenåbner for mig. Hvordan det pludselig giver mening at arbejde med positionskort og processer, i stedet for determinerede sandheder og enkeltstående forklaringer.

Yvonne, Parkvængets administrative søjle og fundament, flytter et kort sekund blikket fra mine øjne, da jeg spørger til hendes uddannelse i offentlig administration. Efter et split sekund ser vi på hinanden igen – og som sædvanlig fylder hun rummet med hendes smittende latter, da hun glad fortæller om, hvordan uddannelsen er strikket sammen og hvilke moduler og valgfag, der har givet mening for hende at fordybe sig i. *Det mest spændende har været psykologi og kommunikation – samfundsvidenskabelig metodedet kan vi snakke om en anden gang!* Der bliver grinet højt.

Hvad med Jer, teamledere? Spørger jeg ud i lokalet. *Hvordan har det været for Jer at tage en diplomuddannelse i ledelse?* Godt! Men hårdt! Svaret kommer som et pistolskud. Teamlederne ser på hinanden og griner. *Ej, det er virkelig spændende. Man kommer tæt på sig selv, sit personlige lederskab. Jeg har fået mange flere input og ny viden om strategisk ledelse.*

Abdullahi, hvad er det du har gået og syslet med i de sidste par måneder? Jeg drejer mig mod den altid velklædte fyr bag mig. *Ja, jeg har genopfrisket min viden fra Kræftens Bekæmpelses ryge-STOP-instruktør uddannelse. Og det går godt, smiler Abdullahi bredt. Ej, alvorligt talt, jeg har kontakt med flere beboere, som er i overvejelsesfasen om, hvorvidt de skal kvitte smøgerne. Så det arbejde glæder jeg mig rigtig til at komme i gang med.*

Jeg ser på uret over døren og tiden er ved at rende ud, kan jeg se. Jeg ser på Poul, som med det samme fanger hentydningen og ved tiden er inde til at runde af. *Jeg bliver stolt, begynder han. Når jeg lytter til alt det spændende I har at fortælle. Det gør mig glad OG stolt på hele Parkvængets vegne.* Han holder en pause og ser rundt på os.

Jeg selv, sidder på min stol, efter 3 stykker kransekage er energiniveauet alt for højt og jeg udbryder impulsivt; *vi skal gøre noget med de her kompetencer! Nu samler jeg vores plancher sammen og lægger hovedet i blød, så gør vi noget godt med det her!* Der bliver klappet, ikke af enkeltstående præstationer – men fordi vi ikke kan lade være. Måske bliver det kommende år ikke så skræmmende, som først antaget. Fundamentet er ved at forme sig – det tegner solidt og fyldt med social kapital, som alle har lyst til at bygge videre på, sammen. Godt nytår!